

Arrest

nr. 220 982 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. STAES *loco* advocaat L. PARMENTIER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 december 2013 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 december 2013 om internationale bescherming. Op 26 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Per e-mail van 24 mei 2017 brengt de Belgische politie de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op de hoogte van het feit dat verzoeker was teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Uit de bij

deze e-mail gevoegde informatie blijkt dat de grenspolitie van de luchthaven van Düsseldorf (Duitsland) op 13 mei 2017 bij een controle heeft vastgesteld dat verzoeker van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 in Afghanistan verbleven heeft. Verzoeker bleek in het bezit te zijn van zijn vluchtelingenpaspoort, zijn Belgische verblijfstitel en vliegtuigtickets.

1.3. Bij schrijven van 15 juni 2017 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, eerste lid, tweede zin, en 55/3/1, § 2, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Bij aangetekende brief van 1 augustus 2017 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van voornoemd nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 21 augustus 2017.

1.5. Op 22 november 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Hussainkhel Darqad, dat gelegen is in het district Polikhomri van de provincie Baghlan. U heeft drie broers en twee zussen, die allen getrouwd zijn. Zelf bent u ongehuwd.

Naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw vader in hoet 1388 (februari 2010) door de Taliban werd gearresteerd en gedood. Hij zou informatie over de Taliban aan de buitenlandse troepen hebben doorgegeven. Uzelf zou sinds hamal 1391 (april 2012) bij de arbaki (lokale politie) hebben gewerkt. U zou lijfwacht van uw neef O. (...) zijn geweest, alsook soldaat in diens unit. U zou de veiligheid van de ontminingsteams hebben verzekerd en deel hebben genomen aan operaties tegen de Taliban in Dand-i-Ghori. Uw andere neef, A. (...), had dezelfde taken als u. Op het einde van saur 1392 (mei 2013) ontplofte er een mijn tijdens uw werkzaamheden, zo verklaarde u. Hierdoor zou u gewond zijn geraakt en zou u gehoorschade hebben opgelopen. Op een dag zouden de Taliban u thuis zijn komen opzoeken, maar u was op dat moment op uw werkplaats. Uw jongere broers zouden bij deze inval zijn geslagen en uw moeder bedreigd. Kort daarna zou u een dreigbrief van de Taliban hebben ontvangen. Daarin werd u gevraagd uw werk stop te zetten

U bent uit Afghanistan vertrokken in sambula 1392 (augustus 2013) en kwam in België aan op 29 december 2013. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een enveloppe, een werkkaart, een document dat u kreeg tijdens uw eerste maanden bij de politie, een dreigbrief van de Taliban, een chip met video in verband met de dood van uw neef S. (...) en een document van de dorpsouderen.

Op 10 maart 2014 werd u door het CGVS gehoord. Op 26 augustus 2014 kreeg u de vluchtelingenstatus toegekend.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u ondertussen naar Afghanistan bent teruggekeerd. Tijdens een controle door de grenspolitie van Düsseldorf d.d. 13 mei 2017 werd vastgesteld dat u van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 in Afghanistan verbleven heeft. U was in het bezit van een vluchtelingenpaspoort, uw Belgische verblijfstitel en vliegtuigtickets.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft het CGVS op 15 juni 2017 verzocht de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. Op 21 augustus 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS.

U verklaart dat u een fout heeft gemaakt maar dat u gezien de omstandigheden genoodzaakt was om naar Afghanistan terug te keren. Uw moeder was immers ernstig gewond geraakt bij een gevecht in Baghlan, waardoor u onverwachts naar uw land van herkomst diende te reizen. U verbleef anderhalve

maand in Kabul, waar uw moeder werd verzorgd. U bent niet in de provincie Baghlan geweest, omdat u daar nog steeds de Taliban zou moeten vrezen. Toen uw moeder na anderhalve maand uit het hospitaal ontslagen werd en naar Baghlan terugkeerde, boekte u een nieuw vliegtuigticket en kwam u naar huis.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en uit uw verklaringen is gebleken dat u van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 naar Afghanistan bent teruggekeerd. Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 augustus 2017 gehoord door het CGVS.

U verklaart zelf dat u genoodzaakt was om naar Kabul te gaan omdat de medische situatie van uw moeder dramatisch was. Uw moeder zou immers met ernstige verwondingen naar een hospitaal in Kabul zijn overgebracht en u zou haar hebben bijgestaan tot haar ontslag uit het hospitaal. Er dient echter te worden opgemerkt dat aan het beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Ten eerste zegt u zelf dat u het paspoort, dat op 1 maart 2017 blijkt te zijn afgeleverd, in februari 2017 heeft aangevraagd. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u blijkbaar al ruim op voorhand kon inschatten dat uw moeder bij een incident gewond zou geraken. Immers, u beweert dat er een incident was in Baghlan, dat uw moeder na een verblijf van twee, drie of vier dagen in een hospitaal in Pul-i Khumri naar Kabul werd overgebracht, dat u drie dagen na het incident het nieuws vernam en nog eens drie dagen nodig had om uw vertrek te regelen (CGVS, p.5, 6). Hoewel uit uw relaas moet blijken dat u een week na het incident al bij uw moeder was, stelt het CGVS vast dat u uw paspoort vreemd genoeg al ruim op voorhand aanvroeg.

Voorts wijst het CGVS op het rapport van de Duitse autoriteiten. De grenspolitie in Düsseldorf stelde vast dat het gesprek met u weinig constructief was en dat u veeleer weigerde te zeggen waarom u in Afghanistan verbleven had (Grenzpolizeilicher Bericht van 13 mei 2017). U argumenteert dat u de taal niet kent, wat geen afdoende verklaring biedt daar u andere zaken blijkbaar wel kon uitleggen. Dat u tijdens deze controle de zogezegde ware reden voor uw terugkeer niet wenste te verduidelijken, ondergraaft de geloofwaardigheid van dit motief voor uw terugkeer verder.

Verder geeft u aan uw moeder ongeveer anderhalve maand in het hospitaal te hebben bijgestaan maar bent u opmerkelijk weinig op de hoogte van de verwondingen die ze zou hebben gehad. Het medisch attest vermeldt dat zij een "abdominal gunshot" had maar u blijkt daar niets over te weten. U zegt dat ze wel verwondingen had, al verduidelijkt u hiernaar gevraagd de locatie van deze verwondingen niet. Hoewel het attest voorts spreekt van een "tibia and fibula fracture" (scheen- en kuitbeenbreuk), blijkt u daar allemaal niet veel van af te weten en heeft u het over "kleine beentjes in het been die gebroken waren" (CGVS, p.5). Als het CGVS u verder vraagt wat dit alles (het hospitaal, de chirurgische ingreep, etc.) u gekost hebben, blijkt u dat overigens geenszins te kunnen verduidelijken (CGVS, p.9, 10). Dat de reden van uw terugkeer gezocht moet worden in het feit dat u bijstand aan uw gewonde moeder moest verlenen, zoals u beweert, kan dan ook zeer erg betwijfeld worden.

Eveneens merkwaardig is dat u verklaart dat u slechts één dag na haar ontslag uit het hospitaal Afghanistan opnieuw verliet. Dit is immers in strijd met het attest dat door het hospitaal zou zijn opgemaakt en waarin gesteld wordt dat uw moeder al op 30 april, en dus twee weken voor uw terugkeer naar België, naar huis mocht. Hiermee geconfronteerd, geeft u een warrige uitleg: u zegt dat "discharge" "anders" is, dat zij na de "discharge date" nog enkele dagen in het hospitaal bleef, u houdt vol dat dit maar enkele dagen was en zegt dat het hospitaal nog beslissingen nam in die dagen (CGVS, p.6). Dit kan allemaal niet overtuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen doet sterk vermoeden dat u om een heel andere reden naar Afghanistan bent teruggekeerd. Wat u in Kabul heeft gedaan, wie u daar heeft ontmoet en welke band u dan wel met Kabul heeft, maakt u gezien uw ongeloofwaardige verklaringen niet duidelijk.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus bovendien niet wettigen.

Wat betreft uw problemen die nog steeds actueel zouden zijn (CGVS, p.9), dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor de Taliban u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en geruime tijd in Kabul te vertoeven. Uw persoonlijk gedrag ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees om in uw land van herkomst door de Taliban te worden gevisieerd in zeer belangrijke mate. Gevraagd of u veilig in Kabul zou kunnen verblijven, laat u de problemen met de Taliban overigens onvermeld en argumenteert u louter dat u er niet kan wonen omdat u er niemand zou kennen.

U haalt verder nog aan dat u hier al geruime tijd bent, dat u hier uw leven opbouwde en op het punt staat ergens vast in dienst te worden genomen (CGVS, p.10). Ook dergelijke motieven van socio-economische aard wettigen het behoud van de vluchtelingenstatus niet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus op 26 augustus 2014 immers terug naar uw land van herkomst, namelijk van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Te meer daar u geen zicht biedt in welke omstandigheden u in Afghanistan, Kabul, hebt verbleven. U maakte geenszins aannemelijk er een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat de algemene veiligheidssituatie in uw provincie van herkomst Baghlan betreft is het CGVS tot slot van oordeel dat u zich kan onttrekken aan dit risico door u in Kabul te vestigen. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de

loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een zevenentwintigjarige alleenstaande persoon. U bent geschoold en geletterd: u verklaarde dat uw moedertaal Pashtou is maar u blijkt ook het Dari machtig (CGVS, 10 maart 2014, p.14). U heeft al enige werkervaring opgebouwd en zou heden als slager aan het werk zijn (CGVS, p.10). Verwacht mag worden dat u ook in Afghanistan in staat moet blijken werk te vinden. Verder heeft u verklaard recent anderhalve maand in Kabul te hebben verbleven. Dat u daar in een hotel verbleef, acht het CGVS niet aannemelijk. Ten eerste strookt de info in de brief van het hotel niet met uw verklaringen. Zo staat hierin vermeld dat u tot 30 saur 1396 (komt overeen met 20 mei 2017) in dit hotel zou hebben verbleven, terwijl u al een week eerder, meer bepaald op 13 mei 2017 door de Duitse politie werd gecontroleerd. Zoals hierboven al werd opgemerkt, heeft u verder ook geen zicht geboden op uw activiteiten in de stad Kabul, noch maakte u duidelijk wie u daar ontmoette. Meer dan waarschijnlijk beschikt u er over een netwerk van kennissen, vrienden of familieleden. Alleszins geeft een overzicht van uw Facebookvrienden aan dat nogal wat van uw vrienden in Kabul verklaren te wonen of studeren. Bovendien geeft de enveloppe aan dat de documenten die u neerlegt, werden opgestuurd door ene A. S. H. (...) die in Koshal Khan in het vijfde district van Kabul blijkt te wonen. U spreekt dit tegen en zegt dat het een dorpeling is die deze documenten wellicht naar Kabul bracht (CGVS, p.11). Gezien de informatie op de enveloppe duidelijk lijkt, kan uw argumentatie niet overtuigen. Bovendien kan nog worden gewezen op het opmerkelijke gegeven dat u zelf verklaart dat u gedurende anderhalve maand in een hotel in Koshal Khan, al dan niet toevallig de woonplaats van de afzender van de documenten, verbleven heeft. Dat u mogelijks bij deze persoon verbleven heeft, kan gezien het weinig geloofwaardige karakter van uw zagezegde verblijf in een hotel, niet worden uitgesloten.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit vier onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 44 en 45 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/3/1, § 2, 2°, en 57/6, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, van artikel "35/1" van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), van *"de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet"*, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Na een beknopte toelichting over een aantal van de geschonden geachte rechtsbeginselen, laat verzoeker in het middel het volgende gelden:

"Eerste onderdeel, wat betreft de motivering van de bestreden beslissing

In de motivering van de bestreden beslissing worden het paspoort van verzoeker, het rapport van de grenspolitie in Düsseldorf en de verklaringen van verzoeker over de verwondingen van zijn moeder en de documenten die de periode waarin ze gehospitaliseerd was documenteren, gebruikt om de redenen van erkenning van verzoeker als vluchteling blijkbaar op doorslaggevende wijze te betwifelen. Hieronder wordt uiteengezet dat de motivering van de beslissing absoluut niet afdoende is en dat de bestreden beslissing onredelijk is in het licht van de naakte feiten, de bewijzen en de verklaringen van verzoeker.

In de aanhef van het motiverend gedeelte van de beslissing staat:

"Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en uit uw verklaringen is gebleken dat u van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 naar Afghanistan bent teruggekeerd. Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 augustus 2017 gehoord door het CGVS.

U verklaart zelf dat u genoodzaakt was om naar Kabul te gaan omdat de medische situatie van uw moeder dramatisch was. Uw moeder zou immers met ernstige verwondingen naar een hospitaal in Kabul zijn overgebracht en u zou haar hebben bijgestaan tot haar ontslag uit het hospitaal. Er dient echter te worden opgemerkt dat aan het beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan geen geloof kan worden gehecht."

Vervolgens wordt er in de beslissing in vier paragrafen uiteengezet waarom CGVS twijfelt aan de reden van terugkeer naar Afghanistan (verzorging van verwonde moeder in Kabul):

Paragraaf een: Het paspoort afgeleverd op 1 maart 2017 werd in februari 2017 aangevraagd. Verzoeker betwist dit feit niet, maar wijst erop dat hij als vluchteling het recht heeft met een vluchtelingenpaspoort te reizen, reden waarom hij het aanvraag. Zijn aanvankelijke bedoeling met het paspoort was om op termijn in Turkije een haaroperatie te laten uitvoeren, zonder daar al concrete plannen voor gemaakt te hebben. De dringende opname van zijn moeder in Kabul besliste er anders over.

Overigens liggen de bewijzen voor dat hij de tickets naar Kabul effectief maar enkele dagen voor vertrek aankocht bij Mahan Travel, namelijk op 18 maart (zie administratief dossier: reservatie vliegtickets). Die reisorganisatie staat onder Afghanistan in heel België bekend als de goedkoopste - reden waarom hij via Düsseldorf vloog.

Paragraaf twee: Het rapport van de Duitse autoriteiten vermeldt dat verzoeker weinig constructief was bij een verhoor in de luchthaven Düsseldorf. Dat klopt, verzoeker kent immers geen Duits en spreekt nauwelijks Engels. Verzoeker heeft dat verklaard tijdens zijn interview en aan de Duitse grenspolitie. Verzoeker ziet niet in waarom dat geen afdoende verklaring biedt voor het verslag van de grenspolitie in Düsseldorf.

Paragraaf drie: Het CGVS beweert dat verzoeker weinig op de hoogte is van de verwondingen van de moeder. Verwerende partij citeert evenwel niet correct uit het verhoor. Daaruit blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk weet waaraan zijn moeder leed.

*p. 5/14 gehoorverslag van 21 augustus
(...)*

De bewering dat verzoeker niets weet over "abdominal gunshot" is een blote bewering. Verzoeker is geen medisch geschoolde man. Hij is laaggeschoold en werkt momenteel als slager en voorheen als carwasher. Zijn kennis van de anatomie van het lichaam is dus zeer beperkt. Bovendien heeft verzoeker vermeld dat zijn moeder aan de buik verwond was (abdominaal) en verwees hij ook naar haar problemen met de ribben.

Verzoeker heeft wel degelijk de locatie van de verwondingen aangegeven.

Verder beweert het CGVS dat verzoeker niet kan verduidelijken hoeveel het hospitaal, de chirurgische ingreep etc... heeft gekost, terwijl verzoeker op p. 9/14 van het verhoor aangeeft dat hij zo'n 3000 EUR, geleend geld, uitgaf aan medicatie, transport en verblijf in het hospitaal en de 'surgery'. Hij gaf het geld aan de schoonbroer die de kosten betaalde, dus hij heeft geen exact idee van de bedragen.

Paragraaf vier: Ten vierde beweert CGVS dat het merkwaardig is dat verzoeker zegt een dag na het ontslag van de moeder uit het hospitaal te Afghanistan is teruggekeerd, terwijl het medisch attest vermeldt dat de moeder op 30 april is ontslagen, twee weken voor zijn terugkeer naar België. Verzoeker betoogt dat de ontslagdatum op het attest enkel betekent dat zijn moeder naar huis KON gaan, en er medisch toe in staat was, maar gezien het vervoer nog diende georganiseerd worden en ook zijn terugvlucht moest worden geboekt, is het wel logisch dat de moeder een tiental dagen na de medische ontslagdatum effectief vertrok naar Baghlan met de schoonbroer, terwijl verzoeker tegen dan een terugvlucht had.

Uit het administratief dossier (vliegtickets) blijkt dat verzoeker op 11 mei 2017 bij Lucky Travels & Trading te Frankfurt tickets had gevonden voor de snelste terugvlucht.

Na het aanhalen van die vier elementen van zogenaamde twijfel, wordt in de beslissing besloten:

"Bovenstaand geheel van vaststellingen doet sterk vermoeden dat u om een heel andere reden naar Afghanistan bent teruggekeerd. Wat u in Kabul heeft gedaan, wie u daar heeft ontmoet en welke band u dan wel met Kabul heeft, maakt u gezien uw ongeloofwaardige verklaringen niet duidelijk.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus bovendien niet wettigen."

(...) Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus op 26 augustus 2014 immers terug naar uw land van herkomst, namelijk van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Te meer daar u geen zicht biedt in welke omstandigheden u in Afghanistan, Kabul, hebt verbleven. U maakte geenszins aannemelijk er een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing en het administratief dossier verwijzen naar het niet-betwiste feit van het verblijf in Kabul en de reden die verzoeker daarvoor gaf tijdens het interview. Verzoeker legde niet enkel verklaringen af met betrekking tot zijn moeder maar legde ook bewijzen neer van de opname van zijn moeder Sarja Lal Mohammed in het Muslim Hospital te Kabul en van zijn reservering in de Afshar Wedding Hall.

Het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Tweede onderdeel, wat betreft de wijze waarop het onderzoek van het CGVS naar het nieuwe element verlopen is

Het onderzoek van het CGVS m.b.t. het persoonlijk gedrag van verzoeker dat aan de redenen voor erkenning als vluchteling deed twifelen, bestaat uit het horen van verzoeker omtrent de redenen voor zijn vertrek naar Afghanistan. Verzoeker heeft die redenen klaar en duidelijk uiteengezet.

Het is onbegrijpelijk hoe het onderzoek kon leiden tot een beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus, nu verzoeker nog steeds aan de voorwaarden voor erkenning voldoet. Het onderzoek van het CGVS is onzorgvuldig gedaan, blijkens de bestreden beslissing en de aangehaalde motieven.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Uit de neerslag van het gehoor blijkt dat verzoeker met het z gezegde 'nieuwe element' werd geconfronteerd, maar dat het CGVS zich zeer vooringenomen toonde en helemaal niet de kans bood aan verzoeker om argumenten te ontwikkelen. Er wordt op ieder element dat verzoeker aanreikt en met documenten staait, meteen twijfelachtig en soms sarcastisch gereageerd, waardoor verzoeker in het nauw gedreven werd:

p. 4/15 van het verhoor

(...)

Of p. 10/14 over kosten verblijf moeder:

(...)

De toon en insinuerende vraagstelling van verwerende partij toont dat er absoluut geen welwillendheid was om te overwegen dat verzoeker wel degelijk om de aangehaalde redenen naar Kabul was gegaan. De bestreden beslissing negeert op flagrante wijze de gegevens en logica in de verklaring van verzoeker zowel wat betreft zijn persoonlijk gedrag als zijn vrees voor vervolging.

Derde onderdeel, wat betreft de redenen voor erkenning als vluchteling en het doorslaggevend karakter van de 'fraude' omtrent de redenen

De motivering voor de weigering van de vluchtelingenstatus weegt vederlicht en strookt geenszins met de vereiste in de vreemdelingenwet: dat het later persoonlijk gedrag van de verzoeker erop wijst dat hij geen vervolging vreest (artikel 55/3/1 §2, 2° in fine Vreemdelingenwet). Integendeel – niets wijst erop dat verzoeker geen vervolging vreest. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven steeds op zijn hotelkamer of bij zijn moeder geweest te zijn, er zijn gewoonweg GEEN aanwijzingen van een andere invullingen van zijn tijd in Afghanistan en nog minder zijn er aanwijzingen dat verzoeker geen vervolging vreest.

Art. 35/2. § 1 van het KB houdende regeling van de rechtspleging voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: "(...)"

Verzoeker herhaalde in zijn verhoor duidelijk niet terug te kunnen, verwees naar zijn gevaarlijke job, de bedreiging van de taliban en de rol van de Taliban in zijn dorp. CGVS toont in de beslissing niet aan waarom deze aangehaalde redenen, die parallel zijn met de verklaringen die verzoeker vier jaar eerder deed en die leidden tot een erkenning als vluchteling, nu opeens het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. Er is een totaal onevenwicht in de door verwerende partij aangehaalde motieven en de beslissing.

Verzoeker voert aan dat er geen ernstig nieuw element is aangevoerd, dat de kennisgeving en rechten van verdediging zijn aangetast en dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd, daar dat enkel zou kunnen leiden tot de herbevestiging van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

Artikel 35/2 van het genoemde KB werd in casu geschonden in de behandeling van het dossier van verzoeker, zoals blijkt uit de neerslag van het gehoor. Tijdens het gehoor werd verzoeker niet duidelijk de mogelijkheid geboden zich te verweren en de redenen voor zijn vluchtelingenstatus terug aan te halen. Bij ieder antwoord dat verzoeker gaf over de redenen van zijn vervolging, wordt zijn antwoord genegeerd en wordt weer overgegaan op tendentieuze vragen over de verzorging van de moeder van verzoeker.

Er werd tijdens het interview geregeld gepolst naar de gekende gegevens over verzoeker die wellicht tot zijn erkenning als vluchteling hebben geleid. Verzoeker beantwoordt die vragen allemaal prompt en exact. In de beslissing wordt dan ook op geen enkele manier verduidelijkt waarom verzoeker geacht wordt niet langer vluchteling te zijn. Het gaat niet op dergelijke blote beweringen te doen die voor verzoeker een immens verschil maken: tussen leven (als vluchteling) of niet overleven (als voortvluchtige uit de greep van de Taliban in zijn dorp).

Voorbeelden uit het gehoor illustreren dit:

p. 4/14

(...)

(...) Verhoor gaat verder over bezoek verzoeker aan Afghanistan.

p. 9/14

(...)

(...) Verhoor gaat verder over bezoek verzoeker aan Afghanistan.

p. 11/14

(...)

Artikel 14 van de herschikte richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming bepaalt in verband met de intrekking van de vluchtelingenstatus het volgende:

(...)

Artikel 55/3/1, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

De Richtlijn is een hogere rechtsnorm. De Belgische wet dient aan deze hogere rechtsnorm te beantwoorden en kan geen stringentere criteria hanteren dan deze voorzien in de Richtlijn.

"Gelet op de ernst van de gevolgen van een intrekking, moeten de bepalingen in dit verband strikt worden toegepast, teneinde rechtsonzekerheid te vermijden.

Dat brengt o.m. met zich mee dat een intrekking slechts toegepast kan worden indien wordt aangetoond dat het bedrog slaat op wezenlijke, constitutieve elementen van de vrees, zonder dewelke van een erkenning geen sprake zou zijn geweest."

(L.DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, Inni Publishers, Heule, 2015, p. 615)

Uiteraard moet omzichtig omgegaan worden met de vermoedelijke 'redenen tot erkenning van vluchtelingenstatus' aangezien de beslissing tot erkenning niet gemotiveerd is. In casu veronderstelt verzoeker dat zijn ingeroepen vrees voor vervolging als politieman/ soldaat onder commandant O. H. (...) door de Taliban heeft geleid tot de erkenning van zijn status van vluchteling.

Zoals uit de verklaringen tijdens het gehoor van 21 augustus 2017 opnieuw blijkt is het gevaar vermoord te worden door de Taliban een realiteit en is de vrees van verzoeker voor vervolging om die reden navenant. Waar de bestreden beslissing stelt dat de redenen die hij heeft aangehaald voor het behoud van de status het behoud niet kunnen rechtvaardigen, staat verzoeker perplex. Hij heeft immers geen andere redenen aangehaald dat de redenen die anno 2013 tot het behoud van zijn status hebben geleid.

Ook het zogenaamde 'persoonlijk later gedrag' van verzoeker dat blijkbaar van doorslaggevend belang was bij de intrekking van de erkenning is op geen enkele wijze aangetoond in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft het raden naar de werkelijke reden waarom zijn vluchtelingenstatus is ingetrokken. De formele motiveringsplicht is eveneens geschonden.

Het woordgebruik in de beslissing is in die zin veelzeggend: "ondergraaft de geloofwaardigheid van dit motief" "kan ook zeer erg betwijfeld worden" "kan allemaal niet overtuigen" "doet sterk vermoeden" "onduidelijk". Voor het CGVS is een onzeker element, dat logischerwijs kan betwijfeld worden, blijkbaar voldoende om een extreem ingrijpende beslissing t.o.v. een vluchteling te nemen, en onder dergelijke vage beweringen te motiveren.

Uit die bewoordingen blijkt inderdaad dat het CGVS bepaalde verklaringen van verzoeker betwijfelt en verzoeker ineens niet geloofwaardig meer vindt. De gevolgtrekking is echter absoluut niet redelijk. Het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Verzoeker kan hieruit zeker niet afleiden dat het CGVS de grondvoorwaarden voor de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus ernstig tegen het licht heeft gehouden. Verwerende partij bewijst op geen enkele wijze dat er een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande situatie is om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen.

In de beslissing komt niet naar voren hoe het 'onderzoek' leidde tot de vaststelling van persoonlijk gedrag dat niet strookt met de constitutieve elementen van de vrees voor vervolging. Het is nochtans vaste rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen dat de zeer zwaarwegende gevolgen van een intrekking van een vluchtelingenstatus impliceert dat de rechtsonzekerheid moet bestreden worden en er dus de wetbepalingen in verband met de intrekking zeer strikt dienen te worden geïnterpreteerd (zie ook S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Bruylant, 2008, p. 327 ; CCE, arrêt n° 1108 du 3 août 2007).

Artikel 55/3/1 §2, 2° vreemdelingenwet bepaalt dat de CGVS bevoegd is om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Dit zijn de specifieke criteria die dienen te worden gehanteerd.

De bestreden beslissing doet dit niet. De beslissing schendt artikel 55/3/1 §2, 2° vreemdelingenwet door andere criteria te gebruiken voor intrekking van de vluchtelingenstatus dan voorzien in de wet. Er wordt op geen enkel ogenblik geduid wat precies de reden is waarom alles wat verzoeker verklaart, wordt betwijfeld en waarom dat dan doorslaggevend is bij de intrekking van erkenning als vluchteling.

Verzoeker betwist dat de motieven van de beslissing kunnen leiden tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Wat moest onderzocht worden is of het persoonlijk gedrag later van verzoeker „er op wijst dat hij geen vervolging vreest“.

Het enige wat vaststaat is dat verzoeker 1,5 maand naar Kabul ging, een stad waar hij niemand kent (tenzij zogenaamde 'Facebook-vrienden'), waar hij nooit eerder was en waar hij geen belangen heeft. Verder staat ook vast dat verzoeker bewijzen voorlegt van de hospitalisatie van zijn moeder en zijn verblijf in een hotel in de buurt van zijn moeder. Het CGVS betwijfelt niet de echtheid van die documenten.

Dat verwerende partij zonder gedegen motivering kan beweren dat verzoeker wel eens iets anders zou kunnen gedaan hebben dan hij verklaard, zonder enige aanwijzing dan 'vermoedens' en dan ook durft te beweren dat verzoeker niet genoeg kan aantonen waarom hij zijn bescherming verder nodig heeft, is totaal onredelijk, ongeloofwaardig en administratief niet correct.

Het is betwistbaar dat precies de twijfel een basis kan vormen om te stellen dat dit er op wijst dat verzoeker geen vervolging vreest. De tekst van artikel 55/3/1 §2, 2° Vreemdelingenwet heeft het over later persoonlijk gedrag dat erop wijst dat geen vervolging wordt gevreesd. Uit het administratief dossier en het gehoor blijkt niet zo'n persoonlijk gedrag. Verzoeker heeft zijn gedrag verklaard en gestaafd. De beslissing zet hier de elementaire logica op haar kop.

Essentieel is verder dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze enig motief ontwikkelt om de vrees voor vervolging van verzoeker te betwisten; er dient opgemerkt dat in het interview alle vragen die daarover gaan door verzoeker op een begrijpbare wijze worden beantwoord. De beslissing geeft geen

enkel motief ter weerlegging van de diverse verklaringen in verband met de geuite vrees voor vervolging.

De discrepantie tussen het gehoor in 2014 en het gehoor in 2017, waarbij enerzijds geloofwaardigheid werd geschapen en anderzijds alle elementen door CGVS ontkracht worden, is op zich ongeloofwaardig, daar verzoeker geen wezenlijk andere verklaringen heeft afgelegd.

De samenhangende verklaringen van verzoeker en de materiële gegevens bevestigen dat zijn verhaal geloofwaardig is en alleszins niet kan leiden tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker werpt op dat uit artikel 14 van de kwalificatierichtlijn duidelijk volgt dat de bewijslast in geval van intrekking van de vluchtelingenstatus bij het Commissariaat-generaal ligt en dat het aldus aan de verwerende partij toekomt om in casu aan te tonen dat zij frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die doorslaggevend zijn geweest bij de toekenning van haar vluchtelingenstatuut. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal deze op haar rustende bewijslast niet heeft vervuld.

Vierde onderdeel: wat betreft Kabul als redelijk en veilig intern vluchtalternatief?

"Art. 48/5 Vreemdelingenwet bepaalt onder meer:
(...)"

Artikel 48/5 §3 is een omzetting van artikel 8 van de kwalificatierichtlijn:
"(...)"

In de bestreden beslissing wordt geïnsinueerd dat Kabul voor verzoeker een redelijk intern vluchtalternatief is, daar de algemene veiligheidssituatie in Baghlan niet zou toelaten om er terug te keren. Verzoeker zou geen behoefte aan bescherming hebben omdat hij in Kabul geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt. Het zou van verzoeker verder redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat hij er zich vestigt.

Wat volgt is dus een elegie van Kabul als een veilige plaats waar verzoeker zich als 27-jarige alleenstaande gemakkelijk zou moeten kunnen vestigen, hij was er immers recent 1,5 maand op hotel geweest om zijn zieke moeder te verzorgen.

Hieronder wordt uiteengezet waarom zowel de redelijkheid als de overweging van veiligheid volledig scheefgetrokken zijn:

"In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary- General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country. Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person 's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their - respective control."

Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers Returned from Europe to Afghanistan*, 5 October 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59d5d8ae4.html> [accessed 18 December 2017] p. 7

"Inzake burgerdoden is Kabul de gevaarlijkste provincie in Afghanistan (...). Naast het risico op ernstige schade dat alle Afghanen lopen wegens het aan de gang zijnde conflict, lopen veel mensen in het land

ook risico op een specifieke vorm van vervolging, gedefinieerd door de EU en het internationaal recht als 'ernstige schendingen van de grondrechten', op basis van ras, religie, nationaliteit, lid van een bepaalde sociale groep of politieke mening. Vervolging is niet plaatsgebonden. (...)'' (vrije vertaling).

Verzoeker wordt als zoon van een vermoorde spion en als voormalig politieman in actie tegen de Taliban geacht terug te keren naar de gevaarlijkste provincie in Afghanistan. Hoewel het CGVS opeens meent dat verzoeker, op basis van dezelfde verklaringen als in 2014, niet meer in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, geeft verwerende partij nergens een verklaring voor de wijziging van koers. Volgens het CGVS hebben het ANA en ANP de situatie in Kabul relatief goed onder controle - die overvloed aan burgerslachtoffers heeft daar dan blijkbaar toch geen relatie mee.

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas – particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009."

Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers Returned from Europe to Afghanistan*, 5 October 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59d5d8ae4.html> [accessed 18 December 2017] p. 7

"In de eerste helft van 2017 documenteerde UNAMA 5243 burgerslachtoffers, dit zijn meer slachtoffers van zelfmoord-en complexe aanvallen sinds het begin van de cijfers in 2009 (vrije vertaling).

De bestreden beslissing wil verzoeker laten terugsturen naar Kabul, waar nochtans een werkelijk risico op ernstige schade bestaat, zowel omwille van de algemene situatie in Kabul als omwille van het profiel verzoeker, dat in augustus 2014 tot zijn vluchtelingenstatus heeft geleid en in de bestreden beslissing niet afdoende wordt weerlegd.

Er kan bovendien niet redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich wederom in een hotel verschanst -hoe zal hij dit überhaupt betalen?

"At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm"

Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers Returned from Europe to Afghanistan*, 5 October 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59d5d8ae4.html> [accessed 18 December 2017] p. 10

"Momenteel vormen alle vormen van terugkeer naar Afghanistan refoulement, gezien de ernstige veiligheids- en mensenrechtensituatie over het land. Opdat het principe van non-refoulement is geschonden, is het niet genoeg dat er ernstige schade wordt berokkend: een mensenrechtenschending vindt ook plaats wanneer iemand wordt teruggestuurd naar een werkelijk risico op ernstige schade." (vrije vertaling)

Wat betreft het risico op schade naar de algemene onveiligheidstoestand in Kabul verwijst verzoeker naar de bomaanslag van 31 mei 2017 waar meer dan 150 mensen zijn gedood, meer dan 300 personen zijn gewond geraakt en dat in een van de meest beveiligde delen van de stad. De protesten die erop volgden, leidde tot meer doden door zelfmoordaanslagen op de begrafenis. Op 24 juli 2017 doodde een zelfmoordaanval met bom opnieuw 30 mensen, en verwondde 42 personen. De actie werd door de Taliban opgeëist. De zogenaamde Islamitische Staat claimde een aanval op een sjiiitische moskee te Kabul op 25 augustus 2017; meer dan 30 personen waren opnieuw gedood. (Naar Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers Returned from Europe to Afghanistan*, 5 October 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59d5d8ae4.html> [accessed 18 December 2017] p. 24 en zie stukken De Standaard).

De informatie van CGVS over Kabul is dus alles behalve actueel: ze dateert uit een rapport van 6 juni 2017, terwijl diverse zware aanslagen na die datum gebeurden!

Verzoeker heeft bovendien een kwetsbaar profiel als lid van de arbaki (lokale politie). Er wordt in de beslissing niet getwijfeld aan die hoedanigheid; bovendien staat ook vast dat zijn vader en neef door de Taliban zijn vermoord. Volgens de UNHCR criteria om de claims voor internationale bescherming van

Afghanen te onderzoeker, heeft verzoeker door zijn specifiek profiel recht op een meer nauwgezet onderzoek van de risico's: in de bestreden beslissing is geenszins rekening gehouden met zijn kwetsbare profiel.

Bovendien is het concept van een Intern Vluchtalternatief controversieel. Er is immers geen basis in de Vluchtelingenconventie en ook het UNHCR is niet onverdeeld overtuigd:

"International law does not require threatened individuals to exhaust all options within their own country first before seeking asylum; that is, [UNHCR] does not consider asylum to be the last resort. The concept of internal flight or relocation alternative should therefore not be invoked in a manner that would undermine important human rights tenets underlying the international protection regime, namely the right to leave one's country, the right to seek asylum and protection against refoulement." UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 23 July 2003, UN Doc. HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3f2791a44.html>, para. 4.

"Internationaal recht vereist niet dat bedreigde individuen alle opties in hun eigen land moeten uitputten voor asiel te zoeken buiten de grenzen- UNHCR beschouwt asiel niet als een laatste oplossing. Het concept van een intern vluchtalternatief of een relocatie moet natuurlijk niet de belangrijke mensenrechten onderliggend aan het idee van internationale bescherming ondergraven, namelijk het recht om zijn eigen land te verlaten, asiel te zoeken en bescherming tegen refoulement te vinden (eigen vrije vertaling)

De UNHCR meent dat een IVA alleen redelijk is als een persoon er kan leven in veiligheid, ver van gevaar en risico of vermindering, en dat de situatie er duurzaam en niet volatiel of onvoorspelbaar is. Het is overduidelijk dat Kabul geen ernstige IVA kan zijn. De United Nations Assistance Mission in Afghanistan, rapporteerde nog dat midden 2017, 19% van alle burgerdoden vielen in Kabul, voor Kabul stad, waarbij dit de provincie met het hoogste aantal burgerdoden blijft.

(United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Protection of Civilians in Armed Conflict: Midyear Report, July 2017,

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/protection_of_civilians_in_armed_conflict_midyear_report_2017_july_2017.pdf, p. 5)

De omstandigheden in Kabul zijn zeer volatiel en gevaarlijk naar de standaarden van relevantie en redelijkheid van een vluchtalternatief binnen Afghanistan. Bovendien riskeert verzoeker nog steeds de vervolging van de Taliban

De stelling dat burgers geen reëel risico op ernstige schade lopen is onredelijk. De stelling dat Kabul voor verzoeker, met zijn profiel als lid van de lokale politie in het vizier van de Taliban zich een redelijk en veilig intern vluchtalternatief is, is volledig onredelijk.

Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/5 Vreemdelingenwet zijn geschonden, daar noch de algemene omstandigheden, noch de persoonlijke omstandigheden van verzoeker ernstig zijn afgewogen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden fotokopieën van een arbeidscontract en loonfiches van september en oktober 2017 (stuk 2), verschillende persberichten van De Standaard met betrekking tot aanslagen en explosies in Kaboel (stukken 3-7) en een persbericht van De Standaard over het terugsturen van Afghanen door Europa (stuk 8) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 20 maart 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110.

2.2.3. Ter terechtzitting van 1 april 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij fotokopieën voegt van stukken uit zijn medisch dossier.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 35/1 van het PR RvV, doch de Raad stelt vast dat deze bepaling niet bestaat. Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel artikel 35/2, § 1, van het PR RvV citeert, dient te worden vastgesteld dat deze bepaling evenmin bestaat en dat verzoeker in werkelijkheid het oude artikel 35/2, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanhaalt. Voorts voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 8 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 44 en 45 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 8 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 44 en 45 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/3/1, § 2, 2°, en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende

vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat verzoekers persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst nu hij na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en aan het beweerd motief voor zijn terugkeer, met name de ernstige medische situatie van zijn moeder, geen geloof kan worden gehecht. Wat dit laatste betreft wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht dat (i) verzoeker zijn paspoort reeds geruime tijd voor het incident waarbij zijn moeder gewond zou zijn geraakt heeft aangevraagd, dat (ii) uit het rapport van de Duitse autoriteiten blijkt dat verzoeker tijdens de controle door de grenspolitie in Düsseldorf weigerde te zeggen waarom hij in Afghanistan was geweest, dat (iii) verzoeker opmerkelijk weinig op de hoogte is van de verwondingen van zijn moeder en van de totale kostprijs van haar behandeling, en dat (iv) verzoekers verklaring dat hij reeds één dag na zijn moeders ontslag uit het ziekenhuis Afghanistan opnieuw heeft verlaten in strijd is met een attest van het ziekenhuis waaruit blijkt dat zijn moeder al twee weken vóór zijn terugkeer naar België naar huis mocht. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, zijnde de provincie Baghlan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de intrekking van de vluchtelingenstatus

Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(…)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, niettegenstaande de door hem geuite vrees daar te worden vervolgd. Verzoeker werd op 21 augustus 2017 op het CGVS gehoord en had daarbij de gelegenheid om argumenten aan te reiken voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker verklaarde dat hij genooddaakt was om naar Kaboel te gaan omdat zijn moeder ernstig gewond was geraakt bij een incident en dat hij haar wilde bijstaan tot haar ontslag uit het ziekenhuis. De commissaris-generaal hecht in de bestreden beslissing geen geloof aan dit motief voor verzoekers terugkeer naar Afghanistan omwille van de hoger weergegeven redenen en stelt vast dat verzoeker geen zicht biedt op de werkelijke reden van zijn terugkeer naar en de omstandigheden van zijn verblijf in Afghanistan, zodat geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees. Het zijn die vaststellingen die de commissaris-generaal ertoe hebben geleid om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel aanvoert dat hij zijn vluchtelingenpaspoort reeds in februari 2017 had aangevraagd omdat het zijn aanvankelijke bedoeling zou zijn geweest om op termijn in Turkije een *“haaroperatie”* te laten uitvoeren, kan hij niet overtuigen. Verzoeker vermeldde deze specifieke reden niet toen hem tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd waarom hij al in februari een paspoort nodig had indien hij pas eind maart zou zijn vertrokken en alles op drie of vier dagen zou hebben geregeld, doch verklaarde vaagweg dat hij een paspoort aanvroeg *“voor moest ik er een nodig hebben”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag 21 augustus 2017, p. 3). Verzoeker wijst er verder op dat uit het in het administratief dossier aanwezige reserveringsbewijs blijkt dat hij zijn vliegtickets effectief maar enkele dagen voor zijn vertrek heeft aangekocht, namelijk op 18 maart 2017. Echter, de vaststelling dat er nog negen dagen zijn verstreken tussen het boeken van het vliegticket en verzoekers vlucht richting Kaboel op 27 maart 2017 strookt niet met verzoekers verklaringen dat hij drie dagen na het incident vernam dat zijn moeder gewond was geraakt en vervolgens drie à vier dagen nodig had om zijn vertrek, met inbegrip van de vliegtickets, te regelen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 augustus 2017, p. 3 en 5). Verzoekers verklaringen (*post factum*) kunnen dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker er in het eerste middelonderdeel op wijst dat hij geen Duits en nauwelijks Engels spreekt, verklaart noch verschoont hij waarom in het rapport van de Duitse autoriteiten kan worden gelezen dat hij niet wou meewerken met de grenspolitie en geen informatie wou geven over zijn reis naar Afghanistan. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt blijkt uit voormeld rapport dat verzoeker wel degelijk kon communiceren met de grenspolitie (adm. doss., stuk 22, map met ‘Landeninformatie’, info Düsseldorf). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het louter herhalen van zijn verklaringen op het CGVS volstaat hiertoe niet (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel onder verwijzing naar zijn verklaringen op het CGVS betoogt dat hij wel degelijk wist waaraan zijn moeder leed, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij, gevraagd welke verwondingen zijn moeder had, slechts in het algemeen verwees naar haar buik en benen. Gevraagd om de precieze plaats van haar verwondingen aan te duiden, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat zijn moeder wonden had. Geconfronteerd met concrete vermeldingen op het door hem voorgelegde medisch attest betreffende zijn moeder, kon verzoeker geen overtuigende informatie aanbrengen. Gevraagd naar de schotwonde, kon verzoeker niet specifiek zijn dan dat granaatscherven zijn moeder verwondden. Gevraagd naar de breuken waarvan in het attest sprake is, beweerde verzoeker dat er kleine botjes in haar been gebroken waren. In het attest wordt evenwel melding gemaakt van een *“Right Tibia and Fibula open fracture”*. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder ook veel problemen had met haar ribben, maar daarover kan in het attest niets gelezen worden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 augustus 2017, p. 5).

Met betrekking tot de kostprijs van de behandeling van zijn moeder, wijst verzoeker er in het eerste middelonderdeel op dat hij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat hij zo'n 3000 euro heeft uitgegeven aan medicatie, transport, hospitalisatie en operatie. Echter, zoals verzoeker reeds tijdens zijn gehoor verklaarde, zou hij dit geld aan zijn schoonbroer hebben gegeven en heeft hij geen idee hoeveel deze nu juist betaalde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 augustus 2017, p. 9 en 10). Er kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enig idee zou hebben van de medische kosten die werden gemaakt voor zijn moeder, temeer daar hij dit zelf zou hebben gefinancierd en zich persoonlijk naar het ziekenhuis zou hebben begeven.

Wat betreft de vastgestelde discrepantie tussen zijn verklaring één dag na het ontslag van zijn moeder uit het ziekenhuis Afghanistan opnieuw te hebben verlaten en de vermelding in het attest van het ziekenhuis dat zijn moeder reeds op 30 april 2017 naar huis mocht, twee weken voor zijn terugvlucht, herhaalt verzoeker in het eerste middelonderdeel slechts de uitleg die hij desbetreffend tijdens het gehoor op het CGVS gaf, met name dat zijn moeder nog enkele dagen in het ziekenhuis bleef nadat ze er was ontslagen. Verzoeker wijst erop dat zijn moeder op 30 april 2017 weliswaar medisch in staat was om naar huis te gaan, maar dat haar vervoer naar Baghlan nog diende te worden georganiseerd en zijn terugvlucht nog moest worden geboekt. Dat verzoekers moeder omwille van organisatorische redenen nog twee weken nodeloos in het ziekenhuis zou hebben verbleven, is evenwel niet aannemelijk.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor zelf aan dat hij na zijn moeders ontslag uit het ziekenhuis na één dag al een terugvlucht had geregeld en uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 mei 2017 een vlucht boekte die op 13 mei 2017 vertrok.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, blijft verzoeker in gebreke zicht te bieden op de werkelijke reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan, de plaats(en) waar en de omstandigheden waarin hij daar heeft verbleven. In zoverre verzoeker in het derde middelonderdeel aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor op 21 augustus 2017 heeft vastgehouden aan zijn eerdere verklaringen betreffende zijn voorgehouden vrees voor vervolging en uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom daaraan plots geen geloof meer wordt gehecht, is zijn betoog niet dienstig. Op basis van verzoekers persoonlijk gedrag kan immers niet langer worden aangenomen dat hij een daadwerkelijke vrees koestert ten aanzien van zijn land van herkomst, en dit nog daargelaten de vraag of aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geloof moet worden gehecht. Krachtens artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet volstaat deze vaststelling om de vluchtelingenstatus in te trekken. Waar verzoeker in het derde middelonderdeel nog stelt dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze bewijst dat er een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande situatie is om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen, hanteert hij een criterium dat niet word voorgeschreven door de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen.

Uit het verslag van het gehoor van 21 augustus 2017 (adm. doss., stuk 5) blijkt dat verzoeker tijdens dit gehoor de kans heeft gekregen om te argumenteren waarom hij de vluchtelingenstatus dient te behouden. Het loutere feit dat verzoeker kritisch ondervraagd werd over de door hem voorgehouden reden(en) voor zijn terugkeer naar Afghanistan duidt er niet op dat de commissaris-generaal zich vooringenomen zou hebben getoond en verzoekers uitleg *a priori* niet zou hebben willen overwegen. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in objectieve elementen uit het administratief dossier. Verzoeker geeft niet aan welke gegevens en logische elementen in zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging kunnen staven in het licht van hoger uiteengezette motieven.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekers persoonlijk gedrag erop duidt dat hij actueel in zijn land van herkomst geen daadwerkelijke vrees koestert omwille van de gebeurtenissen en feiten die ten grondslag liggen aan zijn vluchtrelaas. De Raad meent dan ook dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en

redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 20 maart 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de door verwerende partij op 20 maart 2019 ingediende aanvullende nota het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De persartikels en rapporten waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst bevatten geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit de in de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, Hussein v. Zweden, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, S.H.H. v.

Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. Het rapport geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. Er wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien. Daarentegen geeft het UNHCR in het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines) op de pagina's 112-114, waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota neergelegd ter zitting en waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in Kaboel-stad sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele 'settlements'. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele 'settlements'. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij in staat is om om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In casu is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij overweegt hierbij het volgende:

“Immers, u bent een zevenentwintigjarige alleenstaande persoon. U bent geschoold en geletterd: u verklaarde dat uw moedertaal Pashtou is maar u blijkt ook het Dari machtig (CGVS, 10 maart 2014, p.14). U heeft al enige werkervaring opgebouwd en zou heden als slager aan het werk zijn (CGVS, p.10). Verwacht mag worden dat u ook in Afghanistan in staat moet blijken werk te vinden. Verder heeft u verklaard recent anderhalve maand in Kabul te hebben verbleven. Dat u daar in een hotel verbleef, acht het CGVS niet aannemelijk. Ten eerste strookt de info in de brief van het hotel niet met uw verklaringen. Zo staat hierin vermeld dat u tot 30 saur 1396 (komt overeen met 20 mei 2017) in dit hotel zou hebben verbleven, terwijl u al een week eerder, meer bepaald op 13 mei 2017 door de Duitse politie werd gecontroleerd. Zoals hierboven al werd opgemerkt, heeft u verder ook geen zicht geboden op uw activiteiten in de stad Kabul, noch maakte u duidelijk wie u daar ontmoette. Meer dan waarschijnlijk beschikt u er over een netwerk van kennissen, vrienden of familieleden. Alleszins geeft een overzicht van uw Facebookvrienden aan dat nogal wat van uw vrienden in Kabul verklaren te wonen of studeren. Bovendien geeft de enveloppe aan dat de documenten die u neerlegt, werden opgestuurd door ene A. S. H. (...) die in Koshal Khan in het vijfde district van Kabul blijkt te wonen. U spreekt dit tegen en zegt dat het een dorpeling is die deze documenten wellicht naar Kabul bracht (CGVS, p.11). Gezien de informatie op de enveloppe duidelijk lijkt, kan uw argumentatie niet overtuigen. Bovendien kan nog worden gewezen op het opmerkelijke gegeven dat u zelf verklaart dat u gedurende anderhalve maand in een hotel in Koshal Khan, al dan niet toevallig de woonplaats van de afzender van de documenten, verbleven heeft. Dat u mogelijks bij deze persoon verbleven heeft, kan gezien het weinig geloofwaardige karakter van uw zagezegde verblijf in een hotel, niet worden uitgesloten.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker geheel voorbij aan bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij meent dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kaboel wederom in een hotel verschanst en stelt zich de vraag hoe hij dit zal betalen. Verzoeker heeft omwille van hoger uiteengezette redenen echter niet aannemelijk gemaakt dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017 in een hotel in Kaboel verbleef om voor zijn gewonde moeder te kunnen zorgen. Voor het overige stelt verzoeker een kwetsbaar profiel te hebben omwille van zijn hoedanigheid van

(voormalig) lid van de lokale politie en zou hij in Kaboel nog steeds vervolging door de taliban riskeren. Aldus verwijst verzoeker naar de feiten en elementen die ten grondslag liggen aan zijn vluchtrelaas en waaromtrent hoger reeds is vastgesteld dat zijn persoonlijk gedrag afbreuk doet aan de vrees die hij desbetreffend beweert te koesteren.

In de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota haalt verzoeker aan dat hij een psychiatrisch probleem heeft, met name een depressie als gevolg van een post-traumatisch stresssyndroom, en dat hij hiervoor dagelijks Sertraline gebruikt. Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker stukken uit zijn medisch dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker een overzicht van zijn medisch dossier voorlegt, waarin melding wordt gemaakt van een depressie en post-traumatische stress sinds minstens 25 januari 2016, maar dat hieruit niet kan blijken op basis van welke objectieve vaststellingen en door wie deze diagnose werd gesteld. Verzoeker legt geen attest van een psycholoog of psychiater voor dat kan staven dat hij op heden met depressiviteit kampt, dan wel aan post-traumatische stress lijdt en waaruit kan blijken welke invloed verzoekers mentale problemen kunnen hebben op zijn mogelijkheid tot hervestiging in Kaboel. Verzoeker blijft overigens in gebreke hieromtrent zelf enige toelichting te verschaffen. In het licht van de algemene situatie in Kaboel, zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden die in rekening werden gebracht in de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat mentale problemen waarmee hij zou kampen zijn hervestiging in Kaboel in de weg staan, temeer nu uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij deze problematiek al heeft sinds minstens 25 januari 2016 en dit hem er niet van weerhouden heeft om nadien voor de periode van 28 maart 2017 tot 13 mei 2017 nog terug te keren naar Kaboel.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3.7. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN